

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel . . . . . fr. 1.00
 Tusschen Allerlei- en Provinciecuras . . . . . fr. 3.00
 Vonnissen en Doodsberichten . . . . . fr. 3.00

KLASSIEKE AANKONDIGINGEN.
 Van 1 tot 4 regels . . . . . fr. 2.50
 Elke regel meer . . . . . fr. 0.50
 Voor meer dan één inlassing, prijs volgens
 akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten
 ons toekomen voor Dondersmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
 Drukkerij COLLEGE
 (Naam: Maatschappij)
 TONGEREN.
 Postbestelnummer 8485.
 Telefoon 12.

Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar,
 vooraf betaalbaar.
 30 centimen het nummer.
 Alle toezendingen van geld, brieven en aan-
 kondigingen, moeten franco gedaan worden
 aan den uitgever.

Te Huren.

DE KIEZING VAN 26 MEI.

De algemeene secretaris der socialistische partij, senator Van Roosbroeck, heeft aan de socialistische bladen een nota gestuurd.

In die nota zegt hij:

» Sedert eenigen tijd wordt in de pers een polemiek gevoerd nopens de samenstelling, na de kiezing, eener drieledige Regeering, welke het land zou besturen bij de jubelfeesten van 1930.

» Deze pers zou willen doen geloven dat de socialistischen wenschen deel te maken van deze drieledige Regeering.

» Welnu, de algemeene Raad der partij, alleen bevoegd om hierover uitspraak te doen, heeft over deze kwestie nog niet beraadslaagd.

» Het is aan het kiezerskorps te beslissen wie in 1930 het land besturen zal ».

orde kwamen en onze frank terug werde recht geholpen. En gedurende de Regeering van minister Poullat, waarvan de socialistischen deel uitmaakten, vertelden zij zooveel dwaasheden, schrikten zij zooveel spaarzame menschen af, dat zij, samen met eenige financiers en liberalen, bijna onze frank rukerden.

Kortom, zij zouden dit, zij zouden dat, te lang om te melden!

***

En wat gebeurde er na de kiezing, na de socialistische zegenpraal van 5 April 1929? De socialistischen bekenden hun onmacht. Zij konden toch niet alles in éénen doen; er moest gestort worden voor het pensioen.

Er was geen geld, en dus kon de Regeering geen groote sommen uitgeven.

Het duur leven was noch de schuld van de socialistischen, noch van de Regeering; Men moest geschuld hebben.

Men moest de waarheid zeggen aan de arbeiders.

Dit alles kon men, elken dag, NA de kiezing, in de roode pers lezen.

Ja, men moest de waarheid zeggen aan de arbeiders.

Doch waarom deden de roode veelbelovenden op niet-zeggers dit niet VOOR de kiezing? Waarom wachtten tot NA de kiezing?

***

Op 26 Mei is het weer kiezing.

De socialistischen zijn weer aan 't afkomen met dezelfde groote woorden en heile besloffen!

Zij gaan weer eens den grooten knuisch doen.

Meenen zij aldus een tweenden keer het kiezerskorps te foppen en als maar kinderen om den tuin te leiden?

Dat is niet mogelijk. Dat zal niet.

Heer Van Roosbroeck stelde klam de kwestie: het kiezerskorps moet beslissen wie in 1930 het land regeeren zal.

Het antwoord zal luiden: in elk geval niet de socialistische belovenden.

GELIJKHEID.

De bewering als zou de Maatschappij een samenstelling van verschillende klassen vier belangen onafhankelijk tegen elkander botsen, is een uitvinding van vishschers in troebel water, die er vooral bij hebben de misnoegdheid onder de menschen aan te kweken ten einde zich met de uitbuiting dezer misveerdheden een gemakkelijker levantie te verzekeren.

Stellig zijn er rijken en armen, doch die zijn niet zoo talrijk dat zij de heele inderling van de maatschappij uitmaken. Overigens er zijn rijken die arm geworden zijn, zonder dat hun gevoelens tezegenover de samenleving daarom veranderd zijn. Terwijl er, daarentegen ook armen zijn die rijkdom men verzameld hebben, zonder dat de voor-

waarden van het levensvraagstuk daardoor gewijzigd werden.

Dat armen rijt worden, dat proletariats tot kapitalisten opklimmen, is wel een bewijs dat er in de Maatschappij geen klassen bestaan welke aan een bepaalde soort burgers voorbehouden zijn.

Doeh is het denkbeeld van het klassenstelsel valsch, het is ook een groote dwaashed die zich in de beelden of te willen dat er een volkomen gelijkheid zou bestaan tusschen al de leden der samenleving.

Alle menschen toch kunnen niet gelijk wezen. De personen met groote verstandelijke ontwikkeling zijn zeringer in aantal dan de min begaafden. Door hun getalsterkte zouden deze laatste de andere heel wel kunnen verpletteren, doch hun overwinning zou hun eigen ondergang wezen. Ook in geldelijk opzicht is een volkomen gelijkheid tusschen al de burgers een hersenschim.

Droomers en verbeeldden alleen zouden kunstmatig de algemeene stoffelijke gelijkheid willen verwezenlijken. Immers, die uitlagen van dergelijke hervorming zouden tot bittere ontgoocheling leiden.

Inderdaad, we lezen in een studie van Fernard Doudhain dat de tegenwoordige rijkdom van België geschat mag worden op 5000 goudfrank per inwoner. Berekend op voet van de hedendaagsche waarde van den papierfrank zou dit vermoeden dus gelijk zijn aan 35.000 frank per inwoner.

Doch deze som verbeeldt niet allen het aandeel van ieder Belg in het collectief privaat fortuin, zij begint ook de waarde per inwoner van ons nationaal vermogen, hetwelk bestaat uit de openbare wezen en gebouwen, spoorwegen, enz. In een woord, in alle openbare en domeinlijke goederen.

Volgens berekeningen destijds gemaakt zijn die nationale goederen in het algemeen fortuin van België vertegenwoordigd door een aandeel van 12 %.

Welnu, aangezien het nationaal bezit niet eene waarde enkel kan behouden op voorwaarde dat het onverdoord blijft, met dit aandeel van 12 % af van het part van ieder Belg. Waaruit volgt dat het nationaal fortuin van ieder inwoner 20.000 fr. zou zijn. En nog is dit bedrag zuiver theoretisch, want de verdeling van het algemeen fortuin in zooveel deelsdeelen als er inwoners zijn, zou de feitelijke waarde van dit fortuin zoogenaamd doen afnemen, dat de toebijde voor ieder burger niet meer dan 15.000 fr. zou overblijven.

Hoeveel werklozen zijn er tegenwoordig niet die eigenaar zijn van hun huisje wier vermogen grooter is dan 15.000 fr. maar die toch in de mensing verkeeren dat zij met het gelijkelijkheidsverhaal sommarie demagoguen zoo hoog ontkopen nog een rond sommetje zouden ontvangen.

De bovenstaande berekening bewijst dat de dierlijk zonden bedrogen zijn en dat ze, integendeel een deel van hun eigen bezit zouden moeten afstaan.

Neen, de splitsing van het nationaal fortuin zou het inkomen van het meeren-deel per cent verminderen terwijl daarentegen, gansch het economisch leven zou ontredderd zijn, het geen ons ten slotte tot de gelijkheid in de armoede zou leiden.

gaan, dat geen der mannen er van ontwaakte.

Loopende, meer dan kruijpend, bereikten Leonard en Otter de plaats waar zij Sea verlaten hadden.

— Spoedig, spoedig, bevoel Leonard, in de boot, zij zullen seffens achter ons zijn.

Zij namen de riemen op en rooiden, zoo hard zij konden, de rivier over, die hier zoo wat 800 el breed was. Aan de overzijde gekomen, rustte Otter op zijne riemen en in het maanlicht ontwaarde men op zijn heilijk wezen een glimlach van triomf en zelfvoldoening.

— Gij lacht, neger? vroeg Sea.

— Zie, antwoordde Otter, om hij wees op de booten, die ginder ver door den stroom werden meesloopt, daar drijven de booten der slavenjagers met hunne wapens en hunne moedvoorraad. De baas en ik sneeden ze los. Op het eiland liggen twee-entwintig man — levend op één na. En wat zullen zij vinden, wanneer zij ontwaaken? Zij zullen zich bevinden op een klein eiland, te midden van groote waters, waarin zij niet zwemmen durven uit vrees voor de krokodillen. Noedel kunnen zij niet krijgen, want zij hebben geen geweren, en het wild laat zich niet pakken, — terwijl rond het eiland de krokodillen met honderden loeren om hen te snappen. Stillaan zullen zij hongersnod lijden — zij zullen als razenden schreeuwen, doch hier is niemand om hen te hooren — zij zullen zineloos van honger worden en elkaar doden om te eten — zij die wanhopig zijn zullen in het water springen en daar den dood vinden — en zo zullen zij ellendig sterven, allen, allen, allen.

En Otter schikte van lachen en Leonard kon hem niet afkeuren, want nog altijd klonk hem de omenschelijke taal dezer afschuwelijke slavenjagers in de ooren en hij kon geen medelijden hebben met hun lot.

Hoor: een kreet van wanhoop weerklonk over het rustige water, een kreet, die veranderde in een gehuil van machteloze rampzernij. Otter zag bij het maanlicht op het

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Het wonderbare Lourdes. — Eekeen zal zich nog wel de openbare gezeging herinneren, die in September laatsteleden, de reeds sedert acht jaren zieke en lamme Jufvrouw Rosine Namotte van Allour, bedienend van de socialistische cooperatie, te hart viel. Het meisje is steeds bezond en vraagt maar om te kunnen conferenties geven over haar geval. Onze Lieve Vrouw rust echter niet van wonderen doen.

Deze laatste dagen, den 21e Maart, is er weer een Belgische pelgrim te Lourdes gezegen. Geen kwestie ervan, dat deze gezeging werd door de suggestieve macht van de biddende en smekende menigte; het was een bedevaarder die gansch alleen reisde, en met geen bedevaart meekwam. Ter andere, het seizoen der bedevaarten gaat nog maar beginnen.

De heer Theophil Thiem, twee en dertig jaren oud, een Luikenaar, ging zich bij zijne aankomst te Lourdes aanbieden bij den voorzitter van het geneskundig bureau, om zijn ziekte te doen vaststellen. De dokters Ch. Raersch en H. Stamer van Luik, hadden hem elk een geneskundig certificaat mooggegeven, dat den ernst der ziekte aanduidde. Hij leed namelijk aan een heel zware ziekte van den slokdarm. Het doorzwellen van vaste slijps of vloeistoffen deed hem verschrikkelijk lijden.

Verscheidene jaren reeds was hij lijden- de en toorts uit, zodat hij tot een verarmte werd heeld. Toen besloten beide dokters den ziekte te openbaren. Den 2e November 1928, sloeden zij een opening in zijn lijf 64 in de maag, met het doel daardoor den ziekte te voeten en zoo den slokdarm door volledige rust te gezegen.

Uit de heukkundige bewerking volgde een merkwaarde toernis bij den ziekte. Nu dat hij zich kon voeden langs een buisje vermeerderde hij in gewicht, maar langs den slokdarm kon hij volstrekt geen vaste slijps en evenmin vloeistoffen in de maag krijgen.

Moede van geneskundige hulp en onmacht, besloot de heer Thiem, zijne gezeging te Lourdes te gaan afsmeeken.

Den 29 Maart kwam hij aan. Tot den 25, in den namiddag, nam hij negen baden. Dien namiddag, zooals gewoonlijk, trok hij het buisje waarbij hij gevoed werd, uit, vooraf in het bad gelogd te worden. Na het bad stak hij het met terug in de wonderdare zijn zuster die dat gewoonlijk deed afwezig was.

Toen zijn zuster en dezer echtgenoot, bij den terugkeer van den zieke in het hotel, het verband wilden vernemen, was de smek, door de dokters vroeger toegebracht en waarin voor het bad het buisje met alle gemak ingang, bevestigd. Dokter Valet, voorzitter van het geneskundig bureau, trachtte tevergeefs het buisje weer op zijn plaats te brengen. Er was nog slechts een opening in de huid maar een opening, die niet dieper doorging en die ook reeds aan 't toegroeten was.

Kortom, die gezeging is van dien aard, dat zij niet alle aandacht door het geneskundig Bureau van Lourdes, verder wordt geteefeslagen. Houdt zij stand tot het volgend jaar, dan zal zij, volgens de gewone proceduur als niet uit te leggen door de wetenschap worden aangenomen.

Het wonderbaar van al is, dat met de gezeging der wonder, ook de gezeging van den slokdarm is verwezenlijkt. De zieke eet zonder pijn op de manier van alle normale menschen, zets wat hij sardus jaren niet meer had gekunnin.

Russische beulen. — Het Lettisch weekblad 'Malvas Vebstnesis', bevat een onttellend relaas over het leven der gevangenen der Solovetsky-eilanden.

Destijds bevonden zich op deze straf-eilanden 11.000 gevangenen. Dit waren personen uit de goede kringen, die om hun politieke en godsdienstige overtuiging langzaam doel gemarteld werden. Onder hen waren: 11 orthodoxe priesters en een katholieke bisschop; Mgr. Boteland Hoskan. Het aantal priesters op deze eilanden is aanzienlijk.

De gevangenen hebben vooral veel van de koude te lijden. Het voedsel bestaat uit zwart brood, vaak beschimmeld brood en gedroogde zoete visch met drabbig water. Men leeft er in kleine cellen die diep in den grond zijn gegraven, niet kunnen verwarmd worden en gewoonlijk slechts één venster bezitten. In een cel bevinden zich 70 gevangenen, die vanwege de vochtige lucht langzaam wegwijnen.

Iedereen dag sterven er martelaars. Dit werk gaat verre boven hun verwachte kachten. Wie niet het opgedragen werk niet gered kon, moet tot diep in den nacht doorwerken, anderen moeten hem daarbij niet helpen. Bedden zijn er in 't geheel niet en er hoerscht een rimpelend gebrek aan kleeding. In deze omstandigheden komt de dood vaak als een verlossing.

Tengevolge van de grimmige koude, sterven er in den afgelopen winter, niet minder dan 3214 personen. Bij het houthakken in den nacht, bevroor onder meer de katholieke priester Dominicus Iwanov.

Weer een haekje van het beruchte roode aardbeek-paradijs.

ENGELAND.

Tragische vergissing. — Een terwarving tusschen twee zieken met op elkaar gelijkend naam heeft in het gasthuis van Kines-Grange te Londen, onlangs, geresulteer tot een pijnlijk misverstand. Een der zieken heette Gorygal, de andere Corral. De eerste overleed in Mail Corral, wonende in de Brightonwijk, werd verwatigd dat haar man overleden was. Het droomde niets werd een agent, die haar verzocht hem naar het gasthuis te verzenden om het lijk te verzeuveligen. De arme vrouw kon het lijk in het doofenthuis niet herkennen, doch men bevestigde haar dat er geen vergissing mogelijk was. Zij stelde zich alsdan tevreden

met te verklaren dat de arme man vreeslijk moest hebben geleden om zoo veranderd te zijn. Zij keerde naar huis weer, vertwijfde hare familieleden en vrienden van haren rouw, en trof toebereidelen voor de begrafenis. Twaalf uren later echter deelde men haar mee dat er wel vergissing bestond. Zij keerde weer naar het gasthuis, maar zij inderdaad haar man aantroff, die het veel beter stelde. Men heeft evenwel voorzichtig gerooordeeld den zieke nog niet op de hoogte te brengen van de tragische vergissing, waarvan zijne vrouw het slachtoffer was geworden.

RUSLAND.

— Iets in den buik vergeten. — Er worden nog wel eens min of meer akelige grapjes gemaakt op heelmeeesters, die tijdens een operatie een of ander instrument in den patient overgeten. Iets van dien aard, maar heelmaal geen grapje, heeft zich dezer dagen in een Engelsch ziekenhuis voorgedaan.

Zekere heer James die een buikoperatie had ondergaan, voelde zich kort daarna alles behalve prettig en liet zich nog eens onderzoeken. Zijn nieuwe arts ried een nieuwe operatie aan, en daarbij viid men in de buikholve... een flink stuk watte. Het gevolg was een ontsteking waarvoor geen baat meer was te vinden. Een Weekna de tweede operatie stierf de heer James.

Natuurlijk kwam het tot een proces. Beide heukkundigen verklaarden daar, dat degene die de operatie verricht, niet verplicht kan worden geacht, na aloop de instrumenten en propren watte te tellen. Dit wordt meestal overgelaten aan de helpers. Bij de eerste operatie had een van de assistenten nog gevraagd: 'Zijn al de propren er uit?' en daarop had een van de aanwezigen: ja, geantwoord. Ten onrechte, eilass.

De jury stelde vast, dat de dood te wijten was aan nalatigheid, maar zij achtte deze nalatigheid niet strafbaar.

— Ineenstorting na woelig leven. — Een geheimzinnige vrouw, waarvan de naam niet gekend is, werd als krankzinnige gentermeerd in een zinnelozegeesticht te Parijs. Die vrouw was nochtans vermaard, daar zij een ganschen Duitschen bespiedingsdienst in den oorlog dirigeerde.

In zijn herinneringen doet het hoofd van den Duitschen bespiedingsdienst, Kolonel Nicolaï opmerken dat die medewerkster groote diensten bewees.

In de tevenbespiedingsmiddelen van Frankrijk en Zwitserland noemde men haar Meij. Docteur, de Engelsche betitelden haar Meij. Captain Heinrichsen. Zij was naar het schijnt de dochter van een koopman in Berlijnse kunstvoorwerpen, die uiterst slim was. Zij hield hare agenten in loom, en arzdele niet die in het verderf te storten, wanneer zij geen voldoende gaven. Haar wordt aannevenen de ruisdaad geplaatst op de drie soldaten aan de Zwitsersche grens, die zij eigenhandig zoo gedood hebben.

Meij. Docteur werd de koningin van de bespieding getiteld, gebruikte prikkelende middelen en werd zinneloos, zonder ooit haar anonymaat veropenbaard te hebben.

— En waarom? — Omdat de slavenjagers, als zij ons aldaar aangekleed zien, ons zullen nemen voor hunne gelijken en wij alvast de vesting binnen komen.

Dit was zoo voordelig, dat onmiddellijk het getucht werd ten uitvoer geleid. Aldus verkleed, met een broeden zijden sluiser om het middel, waarin een pistool gesteken werd, zag Leonard er uit als de weerdelste van het achtiende slavenjagersbest. Wat Otter betreft, voor den dwerf waren al de Arabische kleeren te lang, zodat men een vondsing niet een mes en een kostumen verloorde — en na dat Otter zich zag een tulipan op 't hoofd had gezet en zij hunne eigen kleeren hadden weggegoelen, zetten zij zich moedig op weg.

Voor alle verzekering nam Leonard den leeren zak mede, niet met het gebedt het zich toe te egnen, maar met het voorgevoel dat het hem zou te pas komen.

Hun weg liep langs gebuilde paden, die slechts voor bekende gebruikbaar waren. Doch Otter had niets vergeten. In de brandende hitte van den dag reisden zij voort, want zij durfden niet langer dralen. Geen levend wezen ontmoetten zij — alleen lag hier en daar het lijk van eenen ellendigen slaaf, nevens den weg geschuip. Zij bemerkten vele sporen van de baai, die bewezen dat er onlangs over gegaan was, onder andere de stappen van twee ezels.

Ten slotte, één uur voor zonsondergang, bereikten zij het nest van den Gellen Duivel. Het stond op een eiland, hebbende een oppervlakte van 10 à 12 acres, waarvan de twee derden een overgroet moeras vormden, palende oost en noord aan de gebouwen, welke langs die zijde als genoozemat verdedigd werden aanzien, doch het moeras en het verder liggend water.

Langs de zuidelijke en westelijke zijden was de aanblik van het kamp heel anders, want daar was het nest sterk verdedigd, kunstmatig en door de natuur. Eerst liep er eene diepe vestinggracht rond die zijden, welke alleen met eene boot bereikbaar waren. Tegen het kanaal was een AAR-

MENGEWERK van DE POSTRIJDER.

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR H. RIDERHABARD.

Leonard en Otter wachtten een wijl en kropen toen in het riet rond het karap, vanwaar zij alles konden hooren en zien. Er lagen in 't geheel twee-entwintig man rond 't heuvel.

De leider was een volbloed Portugees, eenige waren bastaarda en de rest Arabieren. Zij dronken rhum, met een weinig water vermengd, uit ruwe schotels en de meeste schenen reeds half dronken; in alle geval hunne tong hing erg los.

— De duivel hale den Geelen Duivel, riep een der bastaards; waarom kroeg hij het loch in 't hoofd ons nu terug te zenden met de booten, juist nu het plezier ging beginnen?

— Ah, riep een ander, die veiling van de jonge Engelsche, die wij buit gemaakt hebben boven op de rivier? De gelukkige hond, die het ding koopt, mag er op roemen eene schoonheid te bezitten. Wat oogen, jongens en wat moed! Anderen zouden zich reeds de oogen uit het hoofd gevoeld hebben.

— Denk er niet aan, merkte de hoofdman op; dat is geen spek voor uwen bek. Overigens 't is gek, zooveel geld te besteden aan een meisje, blank of zwart. Wanneer heett u veiling plaats?

— De Duivel zegt morgen avond. Ik geloof dat hij bang is van haar, zooveel haast zet hij er achter. Hij denkt dat zij hem onheil zal aantrengen, daarom wil hij er van af zijn. Alle mannen zijn broegers, zegge gisteren de oude, alle vrouwen zijn ook zusters; daarom zal zij net als een vermetelste te koop gesteld worden. Wat goed is voor uwe, moet ook goed zijn voor

de wal oppericht, waarvan de kruin sterk gepalsaard was en de helling met steekplanten was bezet.

Aldus voor den buitenkant. Binnen was de plaats in drie omheiningen verdeeld.

Het meest oostelijk gelegen was 't oogenlijk nest, een lang laag houten gebouw, waarvan een opene plaats met harden vloer paalde. Op deze plaats stonden vooreerst een van palen gebouwen houten leeds, waar men de slavenveelingen lieid en verder, op de linie van het nest, doch erover gescheiden, een sterk gebouwd steenen huis, dienende tot magazijn. Rond de omheining ontwaarde men tal van inlandsche hutten met strooien daken, blijkbaar als een kamp betrokken door Arabische en half-bloed slavenkoppie van laag allooi.

De tweede omheining, ten westen van het nest, omvatte het slavenkamp. Het kon eens aere, oppervlakte hebben en de eenige gebouwen waren vier langwerpige, lage hangars waar de koopwaar — de slaven — werd opgestast.

Die ongelukkigen lagen daar vastgebonden aan ijzeren staven, die langsheen den wand hepen. Dit kamp was afgecheiden van het nest door een diep 30 voet breed kanaal; over dit kanaal lag eene ophaalbrug, die van het nest toegang verleende naar den ingang van het kamp.

Een aarden wal, van verdedigings verken voorzien, omsloot het slavenkamp. Nabij de poort en reevens een wachthuisje stond, op dien wal, een zesponder op de gapende muil van dit kanon was gericht naar het kamp, als eene veruiting van het lot hun wachte, zoo de slaven mat opstand dreigden.

Werd het nest door een vijand ingenomen, dan konden zijne bewoners zich in het kamp sterk verschansen.

Het derde deel der plaats was de tuin, die voorbij het kamp lag en dien men enkel langs het kamp kon bereiken. Ook die tuin was door aardwerk en ene gracht beschermd.

(Wordt vervolgd.)